

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Novosada a soudců Mgr. Libora Zhřívála a Mgr. Martina Trepky ve věci

žalobkyně: **Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

proti

žalované: **PHL - Hotels s.r.o.**, IČO 28162714
sídlem Na Pankráci 1062/58, 140 00 Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Michalem Žižlavským
sídlem Široká 36/5, 110 00 Praha 1

o zaplacení částky 3 780 924 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8. listopadu 2023, č. j. 23 C 363/2014-1008,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku I, III, V a VI **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku IV **mění** jen tak, že výše soudního poplatku činí 114 360 Kč, jinak **se** i v tomto výroku **potvrzuje**.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 3 044 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. **Žalobkyně** se žalobou podanou dne 23. 10. 2014 na žalované domáhala zaplacení částky 5 270 055 Kč s příslušenstvím (ve formě zákonného úroku z prodlení) coby bezdůvodného

obohacení za užívání pozemků ve vlastnictví České republiky, se kterými je žalobkyně příslušná hospodařit, a to za období od 25. 10. 2012 do 16. 10. 2014. Žalobkyně konkrétně požadovala bezdůvodné obohacení za užívání pozemků o celkové výměře 19 141 m², a to parc. č. st. xxx o výměře 4 088 m² (na pozemku stojí stavba č. p. xxx – hotel xxx), parc. č. st. xxx o výměře 29 m² (na pozemku stojí objekt bez č. p./č. ev. s plynovým zařízením), parc. č. st. xxx o výměře 55 m² (na pozemku stojí objekt bez č. p./č. ev. – trafostanice), parc. č. xxx o výměře 608 m² (jiná plocha užívaná v souvislosti s provozem hřiště na vedlejší parcele), parc. č. xxx o výměře 2 442 m² (umístěn xxx), parc. č. xxx o výměře 474 m² (umístěna zeď), parc. č. xxx o výměře 218 m² (zpevněný povrch a osvětlení), parc. č. xxx o výměře 1 624 m² (parkoviště), parc. č. xxx o výměře 7 586 m² (z této parcely je k provozu hotelu xxx užívána jen část o rozloze 6 944 m²; část parcely o výměře 642 m² je užívána jako část sjezdové trati jinou osobou a není předmětem žaloby), parc. č. xxx o výměře 1 050 m² (zpevněný povrch a parkoviště), parc. č. xxx o výměře 104 m² (umístěno dětské hřiště), parc. č. xxx o výměře 897 m² (umístěno hřiště s koši na košíkovou), a parc. č. xxx o výměře 608 m² (umístěna nafukovací tenisová hala), to vše zapsané na LV č. xxx pro katastrální území a obec xxx xxx (dále jen „Pozemky“). V podrobnostech jsou tvrzení a argumenty žalobkyně předestřeny v bodě 1 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.

2. **Žalovaná** s žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí na základě tvrzení a argumentů uvedených v bodě 3 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.
3. Podáním ze dne 31. 8. 2023 vzala žalobkyně žalobu částečně zpět co do částky 1 489 131 Kč s příslušenstvím a nadále se tak domáhá zaplacení částky 3 780 924 Kč s příslušenstvím.
4. **Soud prvního stupně** rozsudkem uvedeným v záhlaví uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci rozsudku částku 3 780 924 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 24. 10. 2014 do zaplacení (výrok I) a řízení co do částky 1 489 131 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 24. 10. 2014 do zaplacení zastavil (výrok II). Dále žalované uložil povinnost zaplatit do tří dnů od právní moci rozsudku žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 10 186 Kč (výrok III), České republice na účet tamního soudu soudní poplatky ve výši 189 047 Kč (výrok IV) a náhradu nákladů řízení ve výši 20 282 Kč (výrok VI). Žalobkyni pak uložil povinnost zaplatit do tří dnů od právní moci rozsudku České republice na účet tamního soudu náhradu nákladů řízení ve výši 8 005 Kč (výrok V). Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a které není třeba v zájmu stručnosti opakovat.
5. **Žalovaná** napadla rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu výroku I, III, IV a VI včasným a přípustným **odvoláním**. Namítá, že soud prvního stupně nesprávně posoudil otázku, v jakém rozsahu žalovaná v předmětném období Pozemky užívala, a dále otázku výše bezdůvodného obohacení. Pokud jde o užívání pozemků žalovanou, konkrétně namítá, že soud prvního stupně zde bez náležitého dokazování chybně převzal tvrzení žalobkyně odkazující především na znalecký posudek č. 3382/60/2022 ze dne 6. 11. 2022 (tj. posudek Miroslava Roubce; pozn. odvolacího soudu), znalecký posudek Activities a.s. č. 1393/9/2015 a nakonec i znalecký posudek Odhadci a znalci CZ, s.r.o. č. 4189-428/2016. Znalecký posudek nemůže hodnotit, jak byly Pozemky v minulosti kýmkoliv užívány. Znalecké posudky navíc v této věci oceňovaly výši bezdůvodného obohacení Pozemků zastavěných stavbou cizího vlastníka odpovídající nájmemu v daném místě a čase obvyklému. Nikdy ale nezjišťovaly, kým byly Pozemky v předmětném období užívány. Není proto možné, aby soud prvního stupně při zjišťování, jaké Pozemky žalovaná užívá, odkazoval na znalecké posudky, které užívání Pozemků žalovanou nikdy znalecky neposuzovaly. Žalované dal konečně za pravdu Městský soud v Praze, jako soud odvolací, ve svém usnesení ze dne 29. 3. 2023, č. j. 62 Co 16/2023-775, ve kterém konstatoval, že soud prvního stupně pochybil, když zkoumal, zda Pozemky tvoří s areálem hotelu xxx funkční celek, s tím, že pro právní posouzení nároku z bezdůvodného obohacení je rozhodné, zda žalovaná pozemky užívala či nikoliv, přičemž povinnost tvrzení a důkazní k uvedenému tíží

žalobkyni. Žalovaná nesporně užívání pouze a jen pozemku pod budovou hotelu xxx. Konkrétně se žalovaná striktně ohrazuje proti tvrzení o užívání celé parcely č. xxx s výjimkou xxx, který je na této parcele umístěn, v souvislosti s provozováním hotelu xxx. Pozemky v okolí tohoto hotelu neslouží výlučně hotelovým hostům, ale komukoliv, jsou volně přístupné, neoplocené, což platilo i pro rozhodné období. V rozsudku sp. zn. 28 Cdo 1758/2013 Nejvyšší soud dovodil, že o funkční souvislosti dané hospodářským využitím určité stavby bude namíste uvažovat především tehdy, pokud by provoz stavby byl bez daného pozemku ve své podstatě vyloučen. Jak žalovaná již uvedla, Pozemky neužívá, neboť hotel xxx provozuje společnost OREA HOTELS s.r.o., přičemž i údržbu pozemků provádí tato společnost, tj. osoba odlišná od žalované, která vlastní pouze budovu hotelu. Pokud jde o výši bezdůvodného obohacení, žalovaná namítá, že soud prvního stupně vyšel z vadného posudku Miroslava Roubce č. 3382/60/2022 a jeho doplnku ze dne 4. 1. 2023, který nijak nezohledňuje skutečnost, že Pozemky jsou zastavěny stavbou cizího vlastníka, i když to znalec tvrdí. Zjevnou nesprávnost tohoto posudku dokazuje posudek Odhadci a znalci CZ, s.r.o., tj. posudek revizní v tomto řízení vypracovaný na základě usnesení soudu. Podle tohoto posudku byla výše bezdůvodného obohacení v předmětném období stanovena na částku 1 772 780 Kč s přihlédnutím k tomu, že se na Pozemcích nachází stavba cizího vlastníka. Tento závěr potvrzuje i ocenění v částce 1 657 092 Kč podle znaleckého posudku vypracovaného znaleckou kanceláří společnosti Jokl Appraisal s.r.o. Tento posudek předložila žalovaná, avšak soud prvního stupně jej bezdůvodně odmítl provést k důkazu s tím, že v řízení byly provedeny dva revizní posudky, aniž by si všiml, že revizní posudky jsou v hrubém nepoměru a že právě posudek této znalecké kanceláře potvrzuje znalecké závěry společnosti Odhadci a znalci CZ, s.r.o. Znalec Miroslav Roubec podle žalované při výslechu před soudem prvního stupně dne 15. 2. 2023 své závěry ve vztahu k problematice umístění stavby na cizím pozemku neobhájil. Metodika stanovení nájemného v daném místě a čase za pozemek pod stavbou cizího vlastníka se vyvinula tak, že procentuální snížení nájemného je 50 %. V neposlední řadě žalovaná namítá vadný procesní postup soudu prvního stupně spočívající v tom, že neprovedl řadu dalších důkazů, mimo jiné jí navržené další posudky v obdobných sporech, aniž by takový postup hodnověrně odůvodnil. Rozsudek soudu prvního stupně proto není přezkoumatelný. Žalovaná z uvedených důvodů navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku I, III, IV a VI zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

- Žalobkyně** se v písemném vyjádření k odvolání žalované plně ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku a navrhuje proto, aby jej odvolací soud jako věcně správný potvrdil. Soud prvního stupně se podrobně zabýval rozsahem užívání Pozemků a provedl k němu celou řadu důkazů. Následně dospěl ke správnému závěru, že Pozemky tvoří ucelený areál nezbytný k zajištění služeb, které hotel xxx poskytuje svým hostům. Jedná se tedy o funkční celek, k čemuž již soudy všech stupňů opakovaně dospěly i v jiných pravomocně skončených řízeních vedených u soudu prvního stupně (sp. zn. 8 C 298/2010 a sp. zn. 38 C 335/2012) mezi týmiž účastníky o vydání bezdůvodného obohacení za užívání Pozemků v jiném období. Pokud žalovaná v odvolání odkázala na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2023, č. j. 62 Co 16/2023-775, podle něhož soud prvního stupně pochybil, pokud zkoumal, zda Pozemky tvoří s areálem hotelu xxx funkční celek, žalobkyně tento závěr odvolacího soudu označila za překvapující a rozporný s jinými rozhodnutími odvolacího soudu (č. j. 70 Co 441/2015-398 a č. j. 35 Co 415/2017-538), která byla jako správná shledána v usneseních Nejvyššího soudu č. j. 28 Cdo 2501/2016-429 a č. j. 28 Cdo 62/2019-615. Žalobkyně dále nesouhlasí s žalovanou navrhaným snížením požadované částky o 50 % za bezesmluvní užívání pozemků pod stavbami jiných hotelů obecně na všechny případy pozemků se stavbami jiného vlastníka. Podle žalobkyně nelze takové snížení uplatnit paušálně a evidentně účelově bez ohledu na konkrétní umístění, charakter a skutkové okolnosti užívání Pozemků žalovanou. Znalec Miroslav Roubec ve svém revizním znaleckém posudku posoudil zvláště pečlivě mimo jiné vliv zastavěnosti Pozemků v daném čase a místě na výši požadovaného bezdůvodného obohacení, představovaného výší v daném čase

a místě obvyklého nájemného. Z odůvodnění napadeného rozsudku podle žalobkyně dále plyne, že se soud prvního stupně zcela přehledně a výstižně vypořádal s celou řadou námitek uplatněných žalovanou, včetně zdůvodnění toho, proč neprovedl další důkazy, a to i žalovanou navržené.

7. **Odvolací soud** přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v mezích, ve kterých se odvolatelka přezkoumání tohoto rozhodnutí domáhá, včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že částečně důvodným je pouze její odvolání ve vztahu k výroku IV o povinnosti k zaplacení soudního poplatku.
8. Výrok II rozsudku soudu prvního stupně o zastavení řízení co do částky 1 489 131 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 24. 10. 2014 do zaplacení (podle § 96 odst. 2 o. s. ř. z důvodu zpětvzetí žaloby v tomto rozsahu) nebyl odvoláním napaden a nabyl proto samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).
9. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku citoval relevantní normy objektivního práva (které tedy již odvolací soud znovu neopakuje), učinil správný a postačující závěr o skutkovém stavu a dospěl i ke správnému právnímu posouzení věci. Na správné a přesvědčivé odůvodnění napadeného rozsudku proto odvolací soud plně odkazuje.
10. Ve vztahu k odvolacím námitkám žalované lze především odkázat na bod 36 odůvodnění napadeného rozsudku. Zde soud prvního stupně přílehavě akcentoval, že tři jiná řízení vedená u tamního soudu o sporu mezi týmiž účastníky, který se týká vydání bezdůvodného obohacení za užívání Pozemků stejným způsobem, pouze v jiném období, již byla pravomocně skončena. Jedná se mimo jiné o období bezprostředně předcházející období předmětnému (konkrétně období od 28. 10. 2010 do 24. 10. 2012 v řízení vedeném pod sp. zn. 38 C 335/2012) a o období bezprostředně navazující na období předmětné (konkrétně období od 17. 10. 2014 do 15. 6. 2016 v řízení vedeném pod sp. zn. 21 C 219/2016). Ve všech těchto řízeních přitom bylo prokázáno, že žalobkyně je aktivně věcně legitimována, že žalovaná Pozemky, které jsou jedním funkčním celkem v rámci areálu hotelu xxx, užívá bez právního důvodu, a že je proto povinna zaplatit žalobkyni za toto užívání bezdůvodné obohacení. Soud prvního stupně za takové situace zcela správně uzavřel, že je v souladu s principem legitimního očekávání podle § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), rozhodnout i v daném případě obdobně jako v již dříve pravomocně skončených řízeních, pouze s výší bezdůvodného obohacení stanovenou na základě znaleckého posudku zpracovaného pro rozhodné období.
11. Žalovaná přes uvedené v odvolání nadále zpochybňuje, že Pozemky v celé jejich výměře 19 141 m² v předmětném období užívala. Odkazuje zde dále na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2023, č. j. 62 Co 16/2023-775 (vydané v řízení vedeném u soudu prvního stupně pod sp. zn. 39 C 283/2005), ve kterém odvolací soud konstatoval, že soud prvního stupně pochybil, když zkoumal, zda Pozemky tvoří s areálem hotelu xxx funkční celek, s tím, že pro právní posouzení nároku z bezdůvodného obohacení je rozhodné, zda žalovaná pozemky užívala či nikoliv.
12. Byť je pravdou, že Městský soud v Praze v usnesení č. j. 62 Co 16/2023-775 dospěl ve vztahu k užívání Pozemků tvořících tzv. funkční celek žalovanou k odlišnému závěru oproti závěru přijatému ve všech třech již pravomocně skončených řízeních, nemá odvolací soud důvodu se v této věci odklonit od již dříve přijatého závěru soudů všech stupňů k uvedené otázce. Žalovanou odkazované konkurující usnesení zdejšího odvolacího soudu je totiž v uvedené otázce rozhodnutím ojedinělým, věc, v níž bylo vydáno, dosud není pravomocně skončena, a především nelze přehlédnout, že odlišný (dříve přijatý) závěr stran užívání Pozemků tvořících tzv. funkční celek žalovanou již byl shledán správným také Nejvyšším soudem v usneseních č. j. 28 Cdo 2501/2016-429 a č. j. 28 Cdo 62/2019-615. První uvedené usnesení Nejvyššího soudu pak úspěšně prošlo i testem ústavnosti v usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1583/17.

13. Jak nadto plyne z podrobného odůvodnění napadeného rozsudku, soud prvního stupně ve vztahu k užívání Pozemků tvořících tzv. funkční celek žalovanou provedl sám rozsáhlé dokazování (a to nejen znaleckými posudky), a nevycházel zde tedy pouze z tvrzení žalobkyně, jak v odvolání namítá žalovaná. V bodě 45 odůvodnění napadeného rozsudku se soud prvního stupně také dostatečně a správně vypořádal s námitkou žalované (opakuující se v jejím odvolání), že určitá část Pozemků je veřejně přístupná, když ji příslušně vyhodnotil jako bezvýznamnou.
14. Pokud jde o výši bezdůvodného obohacení, soud prvního stupně vycházel ze závěrů revizního znaleckého posudku Miroslava Roubce č. 3382/60/2022 ze dne 6. 11. 2022 a jeho doplňku ze dne 4. 1. 2023, které znalec dostatečně a přesvědčivě obhájil ve svém výsledku před soudem prvního stupně, včetně vysvětlení, z jakých důvodů stanovené obvyklé nájemné z důvodu zastavění Pozemků stavbou jiného vlastníka понížil o 20 %. Vyjádřil se také k žalovanou navrhovanému понížení obvyklého nájemného z téhož důvodu o 50 %, jež v daném případě odmítl.
15. I odvolací soud při vědomí odvolacích námitek žalované považuje uvedené závěry jmenovaného revizního znalce za dostatečně přesvědčivé a taktéž jím stanovené понížení obvyklého nájemného o 20 % za odpovídající. K žalovanou i v odvolání nadále navrhované redukci o 50 % se v bodech 57 a 58 odůvodnění napadeného rozsudku vyjádřil již soud prvního stupně a i zde lze na jeho správný závěr o nedůvodnosti takového postupu odkázat. Jak vysvětlil znalec Roubec, vždy je při stanovení odpovídající redukce třeba přihlídnout ke konkrétním okolnostem dané věci, zejména k charakteru lokality, což ve svém posudku učinil. Pokud žalovaná opakovaně odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2020, sp. zn. IV. ÚS 2124/19, ani odvolací soud se nedomnívá, že by na jeho základě mělo docházet k paušálnímu snížení o 50 % u všech pozemků zastavěných stavbou jiného vlastníka. Jak uvedl již soud prvního stupně, i toto usnesení Ústavního soudu naopak akcentuje potřebu pravidelného zohlednění faktických poměrů konkrétní věci, tedy přesně takový postup, jaký v daném případě zvolil znalec Roubec. V žádném případě tedy neuplatněním redukce o 50 % nemůže dojít k ignorování zásady předvídatelnosti soudního rozhodnutí podle § 13 o. z., jak dále žalovaná namítá v odvolání. Tato zásada je naopak zcela respektována při užití redukce stanovené znalcem Roubcem, protože obdobné závěry jeho posudků již byly využity ve shora uvedených pravomocně skončených řízeních o bezdůvodné obohacení za užívání Pozemků žalovanou v období od 28. 10. 2010 do 24. 10. 2012 a od 17. 10. 2014 do 15. 6. 2016.
16. Pokud jde o námitku žalované, že soud prvního stupně neprovedl řadu dalších důkazů, aniž by takový postup hodnověrně odůvodnil, je třeba ji s odkazem na bod 32 odůvodnění napadeného rozsudku odmítnout. Soud prvního stupně zde naopak velmi podrobně, ve vztahu ke každému neprovedenému důkazu, a přesvědčivě rozvedl, proč další navržené důkazy neprovedl. To se týká i soudem vyžádaného znaleckého posudku č. 5078-172/2018 společnosti Odhadci a znalci CZ, s.r.o. ze dne 23. 4. 2018 a znaleckého posudku č. 1106/2022 znalecké kanceláře Jokl Appraisal s.r.o. zpracovaného na žádost žalované.
17. Z uvedených důvodů byl rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I o věci samé, a také v akcesorickém nákladovém výroku III, V a VI, podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrzen.
18. Jinak je tomu ohledně výroku IV o stanovení povinnosti k zaplacení soudního poplatku, když odvolací soud shledal, že výše tohoto soudního poplatku není správná.
19. Soud prvního stupně nepochybil, pokud v souladu s ust. § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon“), uložil žalované povinnost zaplatit soudní poplatek, protože žalobkyně je od soudního poplatku osvobozena podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona. Při stanovení výše soudního poplatku dále správně využil položku 1 bod 1 písm. b) Sazebníku soudních poplatků, poplatek ve výši 189 047 Kč však nesprávně vypočetl z částky 3 780 924 Kč, tj. z celé žalobkyni přiznané částky. V souladu s ust. § 2 odst. 3 zákona je přitom na místě uložit žalované povinnost k zaplacení odpovídající části soudního poplatku podle výsledku řízení. Za

situace, kdy po propočtu úspěchu a neúspěchu účastníků ve smyslu § 142 odst. 2 o. s. ř. stíhá žalovanou povinnost k náhradě 43,4 % žalobkyni vzniklých nákladů (jak soud prvního stupně správně uzavřel v bodě 70 odůvodnění napadeného rozsudku), je podle výsledku řízení příléhavé, aby odpovídající část soudního poplatku činila rovněž vypočtených 43,4 %. Soudní poplatek z celé žalované částky činí 263 503 Kč a odpovídající část poplatku ve 43,4 % z této částky pak představuje 114 360 Kč. Jde o shodnou částku, jíž by se žalobkyni dostalo na náhradě nákladů řízení, pokud by od soudního poplatku nebyla osvobozena.

20. Odvolací soud proto výrok IV rozsudku soudu prvního stupně o stanovení povinnosti k zaplacení soudního poplatku podle § 221a o. s. ř. co do výše tohoto poplatku změnil a ve zbývajícím rozsahu tento výrok podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
21. V odvolacím řízení náleží zcela úspěšně žalobkyni podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. plná náhrada nákladů řízení. Konkrétně jí podle § 151 odst. 3 o. s. ř. náleží paušální sazba 300 Kč za každých ze dvou úkonů podle vyhlášky č. 254/2015 Sb., tj. za písemné vyjádření k odvolání a účast při jednání odvolacího soudu dne 11. dubna 2024 (podle § 1 odst. 3 písm. a/, c/ a § 2 odst. 3 vyhlášky), celkem tedy částka 600 Kč. Žalobkyni dále vznikly náklady v souvislosti s cestou její zaměstnankyně z jejího pracoviště na adrese xxx xxx, xxx xxx, k jednání před odvolacím soudem v Praze dne 11. 4. 2024 a zpět. Cestu vykonala zaměstnankyně žalobkyně osobním automobilem Škoda Octavia, RZ xxx, s kombinovanou spotřebou paliva Natural 95 4,9 l/100 km (třetí údaj o spotřebě uvedený v technickém průkazu v souladu s nařízením ES 1999/100). Vzdálenost mezi pracovištěm zaměstnankyně žalobkyně a odvolacím soudem činí 163 km, tj. 326 km se zpáteční cestou. Podle § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhlášky č. 398/2023 Sb. činila amortizace 5,60 Kč/km a průměrná motorové nafty (vč. DPH) 38,70 Kč/l. Cestovné tak v případě cesty k jednání odvolacího soudu dne 11. 4. 2024 činí po zaokrouhlení celkem částku 2 444 Kč (1 825,60 Kč + 618,20 Kč). Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení částku ve výši **3 044 Kč** (=300*2+2444). Lhůta k plnění je stanovena podle § 160 odst. 1 v části věty před středníkem o. s. ř. (ve spojení s § 211 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** v rozsahu výroku I, v němž byl potvrzen výrok rozsudku soudu prvního stupně ve věci samé, dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesní práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Proti zbylé části výroku I a proti výroku II a III tohoto rozsudku dovolání přípustné **není**.

Praha 11. dubna 2024

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu